

Arrest

nr. 114 223 van 21 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 september 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gelet op het arrest nr. 112 561 van 22 oktober 2013 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op 7 november 2013 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas en reisweg ongeloofwaardig zijn en hij

redelijkerwijs kan beschikken over een veilig intern hervestigingsalternatief binnen zijn land van herkomst.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de beweerdde problemen van verzoeker van louter lokale aard zijn en dat er voor hem een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief voorhanden is in de zin van voormelde wetsbepaling. De Raad stelt vast dat alle feitelijke vaststellingen waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot deze conclusie te komen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die hieraan vermogen afbreuk te doen. Zijn verweer "Nepal is niet zo'n groot land" overtuigt de Raad geenszins.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De fotokopieën van verzoekers paspoort gevoegd bij het verzoekschrift, in zoverre er enige bewijswaarde aan kan worden gehecht vermits fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 september 2013, betoogt verzoekende partij dat met betrekking tot het intern vluchtalternatief de sociaal economische situatie niet werd onderzocht. Voorts stelt verzoekende partij dat niet wordt betwist dat zij lid is van de RPP en uit de informatie duidelijk blijkt dat leden van deze partij ontvoerd en bedreigd werden. Zij argumenteert dat de vrees voor vervolging ook blijkt uit haar verklaringen waar zij stelde dat haar broer onder druk wordt gezet en haar echtgenote ondergedoken dient te leven. Op de vraag naar haar origineel paspoort antwoordt verzoekende partij dat zij dit niet kan voorleggen vermits het nog bij een ander persoon ligt.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat inzake het intern vluchtalternatief de sociaal economische situatie niet werd onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoekende partij voorheen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, toen de commissaris-generaal haar meermaals specifiek vroeg of zij zich niet elders in Nepal, en in het bijzonder in de hoofdstad Kathmandu, waar zij een korte periode verbleef vlak voor haar vlucht uit haar land van herkomst en waar thans haar gezin al enkele jaren woont, zou kunnen vestigen om problemen (met de Limbuwan en de Madhesi) te vermijden, zij niet het minste gewag maakte van eventuele socio-economische moeilijkheden/problemen welke haar mogelijks zouden belemmeren of bemoeilijken zich in Kathmandu of elders in haar land van herkomst te vestigen. Verzoekende partij gaf weliswaar in het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal aan, toen de commissaris-generaal haar vroeg of haar vrouw en kinderen in Kathmandu problemen hebben, dat haar gezin in de Nepalese hoofdstad (niet wordt bedreigd, maar) het financieel moeilijk heeft, wat, zo wordt ook in de bestreden beslissing terecht gesteld, een zuiver socio-economisch motief is dat als dusdanig niet ressorteert onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Ze maakte echter tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkel moment, ook en zelfs niet wanneer de commissaris-generaal haar herhaaldelijk vroeg of zij zich net als haar gezin niet in Kathmandu of elders in Nepal zou kunnen vestigen, ook maar enigszins melding van het feit dat socio-economische problemen/belemmeringen, welke dan ook, haar mogelijks zouden verhinderen zich in de hoofdstad van of elders in Nepal te vestigen. Ze gaf daarentegen aan dat ze misschien wel in Kathmandu zou kunnen leven, maar dat ze haar er misschien zouden (komen) zoeken, wat, daargelaten de geloofwaardigheid van haar verklaarde vervolgingsproblemen, een louter hypothetische blote bewering is die niet op enige concreet en objectief gegeven is gestoeld, en daarenboven hoe dan ook weinig aannemelijk is aangezien, zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, de Limbuwanpartij enkel actief is in de meest oostelijke regio van Nepal en aldaar slechts een beperkt aandeel uitmaakt van de lokale bevolking, en de actieradius van (gewapende criminele) Madhesi-groeperingen beperkt is tot de Terai-regio. Terai-groeperingen hebben namelijk, zo blijkt uit de informatie, geen nationaal netwerk, doch opereren enkel in hun eigen lokale zones en ze verplaatsen zich niet naar de heuvels of Kathmandu. Ook nadien in haar verzoekschrift maakte verzoekende partij geen melding van de socio-economische situatie (elders) in Nepal, noch van het feit dat deze door de commissaris-generaal in zijn onderzoek naar en oordeel omtrent een intern vluchtalternatief niet werd onderzocht, waardoor haar kritiek dienaangaande ter zitting weinig ernstig en eerder laattijdig is. Uit verzoekende partij haar eerdere verklaringen, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en nadien het Commissariaat-generaal, blijkt dat zij in Nepal een eigen voedingswinkel uitbaatte en dit met veel succes. Gelet op die werkervaring en gelet op het feit dat haar initiatief en vermogen om in moeilijke omstandigheden naar Europa te reizen en zich hier in een vreemde en onbekende omgeving te vestigen van een grote zelfstandigheid getuigen, moet verzoekende partij redelijkerwijze in staat worden geacht zich elders in Nepal, buiten haar regio van herkomst, te kunnen vestigen. De Raad is geen informatie bekend en verzoekende partij brengt geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat een hervestiging in Kathmandu of elders in Nepal omwille van problemen van socio-economische aard, dan wel van een andere aard onmogelijk zou zijn.

Met betrekking tot verzoekende partij haar lidmaatschap van de RPP, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij voorheen tijdens haar gehoren op geen enkel moment melding heeft gemaakt, of zelfs maar de indruk gewekt, dat haar verklaarde problemen in haar land van herkomst, ongeacht de geloofwaardigheid ervan, verband zouden houden met haar lidmaatschap van die partij, en wijst hij erop dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat royalistische sympathieën op zich al enkele jaren geen voldoende basis meer vormen om een doelwit van vervolging te zijn. INSEC, de belangrijkste mensenrechtenorganisatie in Nepal die er over een uitgebreid netwerk beschikt en mensenrechtenschendingen van over heel het grondgebied opvolgt, geeft zelfs aan dat er geen enkele vervolging is op welk niveau dan ook van (ex-)royalisten in Nepal. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze informatie.

Betreffende het feit dat volgens verzoekende partij haar origineel paspoort nog bij een ander persoon zou liggen, wijst de Raad erop dat zij eerder (in haar verzoekschrift) verklaarde dat dit document (thuis) bij haar familie in Nepal ligt, welke haar hier eerder een faxkopie van bezorgde, en dat zij zou proberen om van/via hen het origineel paspoort te verkrijgen. Verzoekende partij toont echter niet *in concreto* aan, noch maakt zij aannemelijk daadwerkelijk ernstige pogingen te hebben ondernomen om haar

origineel paspoort te bemachtigen, en verzaakt alzo aan de medewerkingsplicht die op haar, zoals op elk ander kandidaat-vluchteling, rust.

De Raad wijst er tot slot op dat het louter herhalen van en volharden in zijn/haar asielverklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij toont niet aan, noch maakt zij aannemelijk dat zij zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen om eventuele aanvaringen met de Limbuwan en Madhesi uit de weg te gaan.

Noch uit de informatie vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat er in Nepal sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nepal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS